

[Lysholm Christensen]

Lad mig nævne nogle konkrete forhold i lovforslaget. Vi finder det positivt, at den store organisation, Det Rejsende Landsteater, nu nedlægges, og at man til gengæld forbedrer forholdene for børneteatre og egnsteatre, at landsdelsscenerne bevares, og at der etableres en storkøbenhavnsk teaterstøtteordning. Vi finder, at der er for mange scener i København. Nu er det heldigvis ikke Folketingets opgave at ordne dette spørgsmål; det kommer formentlig til at ligge i dette nye organ.

Vi nævnte under den tidligere debat om teaterloven, at vi var lidt bekymrede for visse egnsteatre. Vi er blevet beroliget af det foreliggende forslag. Vi finder det også rimeligt, at egnsteatrenes drift – eller deres skæbne, havde jeg nær sagt – nu også afhænger af de lokale tilskud. Det er rimeligt, at man dér kan vurdere rimeligheden i det, der foregår, og fastsætte sit støttebeløb derefter, og så kan staten knytte til med nogle yderligere tilskud.

Med hensyn til økonomien generelt i lovforslaget havde Kristeligt Folkeparti gerne set, at statens udgifter var blevet reduceret lidt mere i forhold til det skitserede. I forbindelse med finanslovforslaget sidste efterår talte vi for en besparelse på kulturområdet, og da tænkte vi også på teaterdrift. Vi siger det ud fra tanken om, at vi formentlig har for mange teatre i vort land. En anden begrundelse er, at vi som grundholdning vil sige, at folk selv må betale en større del af det beløb, det virkelig koster at gå i teatret.

Finansministeren var fremme med nogle tanker for kort tid siden om betaling efter indkomst. Den ordning var formentlig ikke til at administrere; jeg kan ikke rigtig forestille mig, hvordan det skulle klares. Men vi synes i øvrigt, at grundtanken om, at de brede skuldre skal bære de tungeste byrder, må være rigtig. Vi havde gerne set, om man kunne indføre en ordning, som gjorde, at man betalte en større del af den virkelige billetpris.

Når vi taler om begrænsninger i de offentlige tilskud, ville det i forlængelse af det, jeg lige har sagt, være naturligt, at man strammede på abonnementsordningerne. Vi hører i hvert fald ikke til dem, der begræder, at der er strammet på dette punkt.

Til sidst lige lidt om Det Kgl. Teater. Det er et dyrt hus, men vi kan ikke undvære Det Kgl. Teater, det kan ikke være anderledes, det må være et dyrt hus. For vi skal have en national

scene med de forpligtelser, der påhviler en sådan institution, og så må vi betale for det. De senere års besparelser og rationaliseringer på Det Kgl. Teater har vel været så effektive, at der ikke er mere at hente dér.

Konkluderende må jeg sige, at vi i hovedtrækkene er positive over for lovforslaget, skønt vi gerne havde set, at det havde været endnu billigere for det offentlige.

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Jeg synes lige, at vi skal have ryddet en enkelt misforståelse af vejen. Det er, at når Kristeligt Folkeparti pludselig hævder, at finansministeren, min partifælle, siger, at man skal betale teater efter indkomst, så er det ikke korrekt. Det er også dementeret af finansministeren. Derfor synes jeg ikke, det skal stå i Folketingstidende, at han nogen sinde har ment det. Det, finansministeren mener, som det hedder i folketingsprog, og som han også har forklaret i en artikel i Berlingske Tidende, er, at han har spekuleret over, som vi alle har, hvordan det kan være, at kulturpolitik, som er beregnet til, at de økonomisk svagest stillede skal have mest ud af det – derfor hele tilskudspolitikken – fører til, at det er dem med de højeste indtægter, der bruger teatrene mest og derved får mest tilskud.

Det er da en overvejelse i den demokratiske kulturpolitik, vi alle har pligt til at gøre os for at finde metoder til netop at få de økonomisk svagest stillede til at bruge tilbudene mest. Det er derfor, vi har tilskudssystemet. Det har altså intet at gøre med at vise skattebillet, når man skal have sit abonnement i orden. Jeg synes, det var ret vigtigt at få ændret den misforståelse hos Kristeligt Folkeparti.

Kulturministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg vil gerne til indledning takke ordførerne, som generelt tog vel imod det fremsatte lovforslag. Jeg hæftede mig selvfølgelig ved, at fru Pia Dahl fra Fremskridtspartiet ikke havde glemt hr. Glistrups tale ved sidste behandling, og derfor forstår jeg, at der alligevel er en afstand.

Den anden mest kritiske var fru Hanne Andersen fra Socialdemokratiet, men dog ikke mere, forstod jeg, end at der er en række positive elementer i dette forslag. Som en række ordførere – måske næsten alle – har sagt, ligger der her et bedre lovforslag end det, vi behandlede,